

Karin Kamminga: 'Uit zicht' Uitgeverij Boekscout, Soest 2012. ISBN 9789462062351 (Dementie/Mantelzorg/PO/AG/1) Zie ook www.boekscout.nl

Soort boek/Ziekte/Stijl:

Op basis van eigen ervaringen geschreven roman van Karin Kamminga waarin zij beschrijft hoe haar moeder dementerend raakte. Hoe haar moeder vanaf november 2008 steeds kleiner moest gaan wonen, en in een verpleeghuis terecht komt. Ze takelde steeds verder af, kreeg tia's, en is aan het eind van het boek stervende. Karin Kamminga beschrijft hoe zij als kinderen betrokken waren bij de zorg rondom hun moeder, haar leed probeerden te verkleinen. Het boek eindigt met een gedicht dat hun vader voor en over zijn vrouw heeft geschreven. Boek van 238 pagina's.

Over de schrijfster:

Karin Kamminga (1958) groeide op in een gezin in Amsterdam Noord, met drie dochters en een zoon. Zij woont met man en zoon in Amsterdam waar zij, samen met haar man sinds 1986 een wijnimportbedrijf runt. Schrijven doet zij voor de ontspanning. Toen haar moeder dementerend raakte, hield zij aantekeningen bij, op basis waarvan dit boek uiteindelijk is ontstaan. Zie ook: https://www.facebook.com/karin.kamminga.56?hc_location=stream en @KarinWijn.

Korte Beschrijving:

Het verhaal begint met een kennismakingsbezoek van de drie zussen, aan het verpleeghuis waar hun moeder ook zal komen te wonen. Lisa, Ellen en Inez nemen de honneurs waar, hun broer Johns is op dat moment met vakantie. Dat bezoek wordt met de nodige ironie en galgenhumor beschreven, een toon, die in het hele boek terug te vinden is.

Binnen drie jaar moest moeder twee keer verhuizen omdat ze steeds meer dementerend raakte. Karin Kamminga beschrijft hoe zij als kinderen hebben geprobeerd die momenten van verhuizen zo lang mogelijk uit te stellen, waarom het toch moest gebeuren en hoe moeilijk zij het als kinderen daarmee hadden.

Ze beschrijft de wereld waarin moeder terecht kwam, wat dat met haar moeder deed en hoe zij als kinderen betrokken bleven, probeerden haar leven zo aangenaam mogelijk te houden. De dochters gingen bijvoorbeeld toen hun moeder voor de eerste keer was verhuisd, met hun moeder op vakantie naar Portugal. Regelmatig kwamen de kinderen ook gezamenlijk bij moeder. Ze regelden veel zaken voor haar, stelden haar gerust.

Ondertussen takelde moeder verder af, kreeg tia's, haar tanden moesten getrokken worden, haar huid zat vol moedervlekken. Ze wist vaak niet meer waar ze was, wie haar precies bezocht. Ook later, toen hun moeder haar laatste, kleine kamer in het verpleeghuis betrokken had, bleven ze proberen haar leven zo leuk maken. Het boek eindigt als moeder op sterven ligt in het verpleeghuis.

Wat viel op:

Met hoeveel liefde voor de moeder dit boek is geschreven, zonder voorbij te gaan aan allerlei lastig en moeilijk gedrag. Het is hartverwarmend om te lezen hoe alle kinderen probeerden met allerlei activiteiten en bezoeken het leven van de dementerende moeder te verlichten. Hoe haar kinderen haar meenamen,

regelmatig binnenvielen om wijn, koffie of thee met gebak te nuttigen, moeder verzorgden, onder de douche zetten et cetera.

Bij het kennismakingsbezoek in het verpleeghuis hadden de dochters veel commentaar op de directrice van het huis en de hulpverleenster die hen binnen had gelaten. Dat veranderde gedurende de tijd dat ze in het verpleeghuis woonde. Aan het eind van het boek spreken ze waardering voor hen beiden uit.

Niet alles wat in het boek staat is waar gebeurd. Dat blijkt uit een optreden Karin op de tv (zie link onderaan).

Citaten:

Pag.21-22: “Eh, ja, wat ik te berde wilde brengen is dat mijn moeder binnen een jaar tijd zo is geworden als zij nu. Wij kunnen, al zouden wij willen, een dergelijke zorg niet aan. Niet alleen zijn wij niet opgeleid tot een degelijke verpleegster maar vooral emotioneel wordt dat voor ons alle vier te zwaar.”

Pag.73: ‘Ze kijkt mij recht in de ogen aan, de tranen stromen over haar wangen en zegt:

‘Ik weet niet eens meer hoe je heet!’

Pag. 168 : ‘We vertoeven alle vier in haar stikhete badkamer. De pot gebruik ik als stoel, beker koffie in mijn hand. Inez hangt tegen het verwarmingselement en Lisa wast het haar van een blote ma. Ik verbaas mij weer over haar rug die bezaaid is met bruine stukken moedervlek. Om dat weg te laten halen vrees ik vierentwintig uur operatietafel, heb ik het nog niet eens over de jeukende ellende onder haar borsten. Ze heeft er geen last van, zegt ze. Voorovergebogen: ‘Gezellig zo met z’n allen, kan de tv hier ook naar toe?’ We lachen maar het blijkt geen geintje, ze meent het.’

Pag.210: ‘Ik voel een hand op mijn kont en een arm om mijn middel. Yves staat plotseling achter mij en de tranen stromen over mijn gezicht. ‘Ssssjjjjjt kleintje, niet huilen. Ik heb al haar kleinkinderen meegenomen, we passen niet in de kamer, maar dan feesten we gewoon op de gang.’

Pag.232: ‘Op de buitentrap van het huis zwelg ik in een sigaret, wijn en zelfmedelijden: niet *mijn* moeder, niet op *deze* manier.’

Recensie/Extra:

Zie :<http://www.rtvnh.nl/uitzending-gemist/tv/225/41991/Noord-Hollands+Diep>

www.boekscout.nl:

7-11-2012 Hans E. “Uit zicht” is een vlot geschreven boek dat door de afwisseling geen moment verveelt. Je leest het in één adem uit. Karin heeft het met humor geschreven. dat is bij dit onderwerp ook wel nodig om het leed te kunnen dragen. Je wordt als lezer niet overspoeld met alleen maar het droeve dat deze ziekte bij allen teweeg brengt. De humor zorgt ervoor dat de familie op deze manier het langzaam afscheid nemen kan dragen. De pijn van dit afscheid blijft tastbaar. (...)’

18-11-2012 24:02 | Peter Sietes : ‘Een monument van liefde, van een dochter of beter gezegd van kinderen voor hun demente moeder. Prachtig geschreven. Ontroerend met vaak een vette knipoog naar het leven. Ik heb het in één ruk uitgelezen.’

De auteur zelf over thema's/boodschappen in het boek:

1. Onderkennen van het probleem (in dit geval Alzheimer) en acceptatie... er is tot op de dag van vandaag niets aan te doen, het wordt niet beter.
2. Dat de persoon in kwestie ondersteund moet worden want hij/zij verliest zichzelf en heeft dat in de aanvang van de ziekte ook door.
3. Benader de zaken met humor dat houdt je als kind op de been. Het is niet handig om mee te huilen of tegen te werken... go with the flow
4. Subtiel laten zien hoe schrijnend deze ziekte is.
5. Geschreven voor jong en oud!